

Środa, 14 grudnia 2016 r.

P8_TA(2016)0503

Realizacja wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (art. 36 TUE)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (2016/2036(INI))**

(2018/C 238/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa,
- uwzględniając art. 21 i 36 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel) w sprawie odpowiedzialności politycznej,
- uwzględniając wspólny dokument roboczy z dnia 21 września 2015 r. pt. „Równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet – jak odmienić los dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020?” (SWD (2015)0182),
- uwzględniając orędzie o stanie Unii wygłoszone przez przewodniczącego Junckera w dniu 14 września 2016 r.,
- uwzględniając globalną strategię Unii Europejskiej w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zaprezentowaną przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel F. Mogherini w dniu 28 czerwca 2016 r., a także jej propozycje przedstawione na nieformalnym posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych w Bratysławie w dniu 2 września 2016 r.,
- uwzględniając wnioski ze szczytu w Bratysławie z dnia 16 września 2016 r.,
- uwzględniając wyniki nieoficjalnego posiedzenia ministrów obrony państw UE w Bratysławie w dniu 27 września 2016 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie operacji wspierania pokoju i zaangażowania UE w działania ONZ i Unii Afrykańskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie ministrów spraw zagranicznych państw Trójkąta Weimarskiego Franka-Waltera Steinmeiera (Niemcy), Jeana-Marca Ayraulta (Francja) i Witolda Waszczykowskiego (Polska) w sprawie przyszłości Europy, złożone w Weimarze dnia 28 sierpnia 2016 r.,
- uwzględniając francusko-niemiecką inicjatywę w sprawie obrony z września 2016 r. pod nazwą „Odnowienie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa”,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Kultury i Edukacji (A8-0360/2016),

---

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0249.

Środa, 14 grudnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska stoi przed nieznanymi dotąd wewnętrznymi i zewnętrznymi wyzwaniami, obejmującymi konflikty międzypaństwowe, upadek państw, terroryzm, zagrożenia hybrydowe, niepewność cybernetyczną i energetyczną, przestępczość zorganizowaną oraz zmianę klimatu; mając na uwadze, że UE będzie w stanie skutecznie stawiać czoła nowym wyzwaniom wyłącznie poprzez współpracę między jej strukturami a państwami członkowskimi w ramach wspólnych i prawdziwie skoordynowanych wysiłków w kontekście Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) i Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO);
- B. mając na uwadze, że Unię Europejską otacza teraz strefa niestabilności, gdyż duże obszary Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej (MENA) są ogarnięte konfliktami o podłożu etniczno-religijnym i wojnami zastępczymi, a grupy terrorystyczne takie jak tzw. Państwo Islamskie (IS)/Daisz i Dżabhat Fatah an-Szam rozszerzają swoje wpływy w całym regionie; mając na uwadze, że Al-Kaida wykorzystuje brak bezpieczeństwa na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej, aby wzmocnić swoje siły, a jej oddanie globalnemu dżihadowi nie słabnie;
- C. mając na uwadze, że konflikty te mają bezpośrednie i poważne konsekwencje dla bezpieczeństwa i dobrobytu obywateli europejskich, gdyż w coraz większym stopniu ogarniają UE, czy to w postaci terroryzmu, masowego przemieszczania się uchodźców czy też kampanii dezinformacyjnych mających na celu doprowadzenie do podziałów w naszych społeczeństwach;
- D. mając na uwadze, że Europie zagraża terroryzm na jej własnym terytorium; mając na uwadze, że niedawne akty terroru w europejskich miastach, których dopuścili się radykalni dżihadysty związani z IS/Daisz, stanowią element kompleksowej strategii tej grupy uzupełniającej wojnę lądową w Syrii, Iraku i Libii, wojnę gospodarczą wymierzoną w branżę turystyczną w Afryce Północnej oraz propagandę internetową i ataki cybernetyczne; mając na uwadze, że tysiące obywateli Unii, którzy dołączyli do takich grup terrorystycznych, stanowi coraz większe zagrożenie dla naszego bezpieczeństwa zarówno w Unii, jak i w innych miejscach na świecie;
- E. mając na uwadze, że agresywna Rosja w dalszym ciągu narusza suwerenność i niepodległość swoich sąsiadów oraz otwarcie kwestionuje europejski i światowy pokój oraz porządek bezpieczeństwa; mając na uwadze, że Rosja jest dziś bardziej autokratyczna i agresywniej nastawiona wobec swoich sąsiadów niż kiedykolwiek wcześniej po rozpadzie Związku Radzieckiego w 1991 r.; mając na uwadze, że oficjalna rosyjska propaganda przedstawia Zachód jako przeciwnika oraz czynnie próbuje osłabić jedność Unii Europejskiej i wewnętrzną spójność sojuszu transatlantyckiego, czy to poprzez kampanie dezinformacyjne czy też finansowanie eurosceptycznych i faszystowskich ugrupowań w Unii i w krajach kandydujących;

Kontynuacja sukcesów UE – transformacja poprzez działanie

1. przypomina, że Unia Europejska to jedno z największych osiągnięć w historii Europy oraz że siła transformacji charakteryzująca UE umożliwiła zagwarantowanie jej obywatelom pokoju, stabilizacji i dobrobytu, co dotyczy także jej państw sąsiednich, z których wiele zostało państwami członkowskimi UE; podkreśla, że UE w dalszym ciągu jest największą potęgą gospodarczą, najhojniejszą darczyńcą w dziedzinie pomocy humanitarnej i rozwojowej, a także jednym z najważniejszych podmiotów globalnej wielostronnej dyplomacji w takich kwestiach jak zmiany klimatu, międzynarodowy wymiar sprawiedliwości, nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia i prawa człowieka; apeluje o większą widoczność działań UE w tych obszarach;
2. uważa, że obecny kryzys wewnętrzny i zewnętrzny to również szansa dla UE, jeżeli wykorzysta się go do usprawnienia jej funkcjonowania i zacieśnienia współpracy w ramach UE; uważa, że obecne wyzwania wymagają reformy, dzięki której Unia stanie się lepsza i bardziej demokratyczna, a także zdolna spełniać oczekiwania obywateli; przypomina, że obywatele europejscy postrzegają skuteczną wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa jako dziedzinę działania o priorytetowym znaczeniu dla UE oraz że jest to jeden z obszarów, w których współpraca na szczeblu europejskim może być źródłem najwyższej wartości dodanej; podkreśla wobec tego, że państwa członkowskie muszą zmienić swoją mentalność, gdyż spoglądanie na politykę zagraniczną i politykę bezpieczeństwa z ograniczonej perspektywy krajowej nie odpowiada już wymogom czasu; jest przekonany, że żadne z państw członkowskich nie jest w stanie samodzielnie sprostać jakimkolwiek wyzwaniom, z jakimi mamy dziś do czynienia; jest głęboko przekonany, że podatność UE na te zagrożenia wynika bezpośrednio z niekompletnej integracji oraz braku koordynacji; podkreśla, że globalizacja i wielobiegunowość wymuszają procesy integracji, których przykładem jest UE; wzywa państwa członkowskie do wykazania się wreszcie wystarczającą jednością i wolą polityczną oraz okazania sobie wzajemnego zaufania, aby w ramach wspólnych działań możliwe było wykorzystanie dostępnych narzędzi w obronie naszych interesów i wartości; ponownie podkreśla, że UE może być silnym podmiotem globalnym zdolnym mierzyć się z innymi najważniejszymi mocarstwami tylko wówczas, jeżeli wszystkie państwa członkowskie będą mówić jednym głosem i wspólnie działać w ramach silnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE;

Środa, 14 grudnia 2016 r.

3. z zadowoleniem przyjmuje plan działania i zobowiązania podjęte na szczycie w Bratysławie i oczekuje konkretnych zobowiązań ze strony państw członkowskich dotyczących jego realizacji;
4. przypomina o konieczności zapewnienia wzajemnej spójności różnych dziedzin polityki zewnętrznej Unii oraz spójności tej polityki z innymi strategiami politycznymi obejmującymi wymiar zewnętrzny, a także o konieczności dążenia do celów określonych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej; zauważa, że skoro budowanie odporności powinno stanowić jeden z głównych celów WPZiB, wymaga ono zastosowania kompleksowego wielosektorowego podejścia zrywającego z tradycyjnym podejściem do polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz zakładającego wykorzystanie szerokiego zakresu instrumentów z zakresu dyplomacji, bezpieczeństwa, obrony, gospodarki, handlu, rozwoju i działań humanitarnych, a także większej niezależności w kwestii bezpieczeństwa energetycznego; jest zdania, że WPZiB powinna być bardziej zdecydowana, skuteczniejsza i oparta na wartościach; podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest szczególnym narzędziem osiągnięcia kompleksowego podejścia operacyjnego UE zgodnie z programem działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;
5. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Komisję nowej strategii handlowej „Handel z korzyścią dla wszystkich”, w której dąży się do wzmocnienia kwestii praw człowieka w ramach polityki handlowej oraz wykorzystania pozycji UE jako bloku handlowego do wspierania praw człowieka w państwach trzecich; podkreśla, że będzie to wymagać pełnej konwergencji i komplementarności inicjatyw w zakresie handlu i polityki zagranicznej, w tym ścisłej współpracy między poszczególnymi dyrekcjami generalnymi, Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) i organami państw członkowskich; podkreśla znaczenie Grupy Komisarzy ds. Działań Zewnętrznych pod przewodnictwem wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawicielki dla sprawniejszego wdrażania kompleksowego podejścia; apeluje do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawicielki o regularne przedkładanie Parlamentowi Europejskiemu sprawozdań z prac tej grupy; apeluje do delegatur Unii o tworzenie wspólnych programów we wszystkich obszarach polityki zewnętrznej, tak aby uniknąć powielania, oszczędzić pieniądze, poprawić wydajność i wykryć ewentualne luki;
6. uznaje, że zmiana klimatu może mieć poważny wpływ na stabilność regionalną i globalną, jako że globalne ocieplenie wpływa na spory o terytorium, żywność, wodę i inne zasoby, osłabia gospodarkę, zagraża bezpieczeństwu w regionie i jest pierwotną przyczyną przepływów migracyjnych; ponadto zachęca UE i państwa członkowskie do zastanowienia się, w jaki sposób w krajowym i unijnym planowaniu wojskowym można by uwzględnić strategię dostosowania do zmiany klimatu i jakie zdolności, priorytety i reakcje należałoby uznać za odpowiednie;
7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia swoich zdolności w zakresie przeciwdziałania dezinformacji i kampaniom propagandowym docierającym do ludności w UE i w krajach z nią sąsiadujących; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do uznania, że trwająca wojna informacyjna nie jest tylko kwestią zewnętrzną UE, ale także wewnętrzną; wyraża ubolewanie w związku z niezdolnością UE do komunikowania i odpowiedniego przedstawiania opinii publicznej w Europie działań, zasług i osiągnięć wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wypełnienia tej luki poprzez zwiększenie stopnia rozliczalności i widoczności działań zewnętrznych UE;
8. dostrzega, że wojna informacyjna i cybernetyczna stanowi działanie podejmowane celowo na szczeblu państwowym i pozapaństwowym w celu destabilizacji i zdyskredytowania struktur politycznych, gospodarczych i społecznych; podkreśla w tym kontekście pilną potrzebę uwzględnienia bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberobrony w unijnej polityce wewnętrznej i zewnętrznej, a także w stosunkach UE z państwami trzecimi; wzywa państwa członkowskie do utworzenia systemu automatycznej wymiany informacji dotyczących zagrożeń i ataków cybernetycznych i hybrydowych; wzywa UE do obrony na forach międzynarodowych stanowiska, zgodnie z którym otwarta i globalna podstawowa infrastruktura internetowa powinna stanowić strefę neutralną; jest również przekonany, że UE powinna zawrzeć porozumienia ze swoimi partnerami i zwiększyć pomoc w zakresie budowania zdolności w dziedzinie cyberbezpieczeństwa oraz zwalczania cyberprzestępczości i cyberterroryzmu;
9. przypomina o zobowiązaniu UE do opracowania wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, którą kierują zasady demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, a także zgodności z Kartą Narodów Zjednoczonych i prawem międzynarodowym; przypomina o planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji, w którym podkreśla się, jak ważne jest, by UE podczas misji i operacji w ramach zarządzania kryzysowego uwzględniała swoje strategie w zakresie praw człowieka i strategię dotyczące płci; przypomina o znaczeniu tzw. klauzuli praw człowieka włączanej od początku lat 90. XX w. do wszystkich umów ramowych podpisywanych z państwami trzecimi;

Środa, 14 grudnia 2016 r.

10. przypomina, że polityka rozszerzenia jest jedną z najbardziej udanych strategii politycznych i przyczyniła się do stabilności, demokracji i dobrobytu na kontynencie europejskim; ponownie zatem potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla procesu rozszerzenia, pod warunkiem że spełnione są kryteria kopenhaskie, w tym kryterium zdolności do przyjmowania nowych członków; podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy między UE a krajami kandydującymi i potencjalnymi krajami kandydującymi w kwestiach takich jak migracja, bezpieczeństwo, zwalczanie terroryzmu i przestępczości zorganizowanej oraz zwalczanie handlu ludźmi; wzywa kraje kandydujące do dołożenia wszelkich starań, aby dostosować się do WPZiB i WPBiO Unii Europejskiej;

11. podkreśla zaangażowanie UE na rzecz opartego na zasadach porządku międzynarodowego i skutecznej wielostronności pod egidą ONZ; wyraża uznanie dla strategicznego partnerstwa między UE a ONZ w zakresie utrzymywania pokoju i rozwiązywania sytuacji kryzysowych, obowiązującego od 2003 r.; zachęca Unię Europejską i jej państwa członkowskie do wspierania działań pokojowych ONZ oraz do współpracy z ONZ na rzecz zwiększania zdolności organizacji regionalnych w zakresie utrzymania pokoju, w szczególności Unii Afrykańskiej, przy uwzględnieniu instrumentu na rzecz pokoju w Afryce; apeluje do państw członkowskich o znaczne zwiększenie swojego wkładu wojskowego i policyjnego w misje pokojowe ONZ; z zadowoleniem przyjmuje wynikające z globalnej strategii UE zobowiązanie wobec NATO jako fundamentu zbiorowego bezpieczeństwa w Europie oraz zobowiązanie na rzecz wzmocnienia ONZ jako podstawy porządku międzynarodowego;

12. podkreśla, że obecne kryzysy uwiadcniają ograniczenia Organizacji Narodów Zjednoczonych; wzywa Unię i jej państwa członkowskie do wykorzystania swoich wpływów w celu reformy Rady Bezpieczeństwa, zwłaszcza poprzez zakaz stosowania prawa weta w przypadku masowych okrucieństw;

13. podkreśla, że bez zdecydowanego zaangażowania, współodpowiedzialności, woli politycznej i przywódczej roli państw członkowskich nie da się skutecznie wdrożyć globalnej strategii UE zaprezentowanej przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawicielkę w czerwcu 2016 r.; podkreśla, że wdrożenie tej strategii, zwłaszcza w kluczowych dziedzinach, takich jak zapobieganie konfliktom, bezpieczeństwo i obrona, wymaga przeznaczenia przez państwa członkowskie odpowiednich zasobów kadrowych i finansowych; podkreśla praktyczne i finansowe korzyści dalszej integracji europejskich zdolności obronnych;

14. z zadowoleniem przyjmuje zamiar opracowania planu wdrażania w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że uzupełnieniem tego planu wdrażania powinna być biała księga określająca aspiracje, zadania, wymogi i priorytety w zakresie zdolności w odniesieniu do europejskiej polityki obronnej; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawicielkę do jak najszybszego rozpoczęcia prac nad taką białą księgą w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i Komisją, aby pierwsze rezultaty były widoczne w 2017 r.;

15. z zadowoleniem przyjmuje propozycję corocznej oceny stanu wdrożenia strategii; uważa, że oceny tej należy dokonywać w ramach corocznej debaty w Parlamencie oraz na podstawie sprawozdania z wdrożenia sporządzanego przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawicielkę;

16. jest zdania, że strategię globalną należy poddawać regularnemu przeglądowi, dokonując jednocześnie analizy jej wdrożenia, równoległe do cyklu wyborczego i obejmowania urzędu przez każde nowe kolegium komisarzy, aby zweryfikować, czy jej cele i priorytety w dalszym ciągu odpowiadają wyzwaniom i zagrożeniom;

17. podkreśla, że działania zewnętrzne UE muszą się opierać na trzech filarach, mianowicie na dyplomacji, rozwoju i obronie;

Odpowiedzialność za nasze bezpieczeństwo – zapobieganie, obrona, odstraszenie i reagowanie

18. podkreśla, że UE musi poprawić swoje bezpieczeństwo i wzmocnić zdolności obronne, gdyż swój potencjał globalnej potęgi UE może wykorzystać tylko wówczas, jeżeli połączy swoją niezrównaną miękką siłę z twardą siłą w ramach kompleksowego podejścia; przypomina, że większe i wspólne zdolności cywilne i wojskowe to kluczowe elementy mające umożliwić UE kompleksowe reagowanie na wypadek kryzysów, budowanie odporności partnerów i ochronę Europy; zauważa, że z uwagi na fakt, iż polityka siłowa znowu dominuje w stosunkach międzynarodowych, zdolności obronne i w zakresie odstraszenia mają decydujące znaczenie dla naszych możliwości podczas rozmów dyplomatycznych; w związku z tym ponownie podkreśla, że należy wzmocnić i pogłębić wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony, gdyż jedynym realistycznym sposobem poprawy naszych zdolności obronnych w okresie ograniczeń budżetowych jest dążenie do osiągnięcia efektów synergii poprzez zacieśnienie współpracy w dziedzinie obrony w oparciu o potrzeby wszystkich państw członkowskich oraz ukierunkowanie na inwestycje; uważa, że ściślejsza współpraca europejska w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony poprawiłaby skuteczność i wydajność oraz pogłębiła jedność, a także sądzi, że UE i jej państwa członkowskie mogłyby uzyskać niezbędne zdolności technologiczne i przemysłowe wyłącznie w ramach takiej pogłębionej współpracy;

Środa, 14 grudnia 2016 r.

19. jest przekonany, że z uwagi na już napięty budżet UE, dodatkowe wysiłki związane z operacjami, koszty administracyjne, a także działania przygotowawcze i projekty pilotażowe w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony potrzebne są również dodatkowe fundusze od państw członkowskich, jak i wysiłki na rzecz uzyskania większych efektów synergii; apeluje do Komisji i państw członkowskich o wykorzystanie w tym celu obecnej rewizji i obecnego przeglądu wieloletnich ram finansowych, aby uwzględnić potrzeby budżetowe rosnących wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wydatków na obronność, aby osiągnąć określone przez NATO cele w zakresie budowania potencjału, zgodnie z którymi minimalna wysokość wydatków przeznaczanych na obronność wynosi 2 % PKB; podkreśla, że lepsza koordynacja i ograniczenie nakładania się na siebie działań UE i państw członkowskich umożliwiłyby oszczędności i zmianę przeznaczenia środków finansowych;

20. jest zdania, że decydujące znaczenie ma ostateczne wdrożenie instrumentów przewidzianych w traktacie z Lizbony, zwłaszcza instrumentu stałej współpracy strukturalnej; jest zdania, że elastyczne, włączające podejście oparte na otwartym i proaktywnym uczestnictwie wszystkich państw członkowskich ma kluczowe znaczenie dla wdrożenia instrumentu stałej współpracy strukturalnej; odnotowuje wspólny dokument ministrów obrony Francji i Niemiec w sprawie odnowienia wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz włoską propozycję dotyczącą silniejszej obronności europejskiej, a także w pełni popiera ich cel polegający na podjęciu pozytywnej decyzji co do ustanowienia stałej współpracy strukturalnej na posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych i Obrony w listopadzie 2016 r.; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do przejścia wiodącej roli w związku z tą inicjatywą, a także w związku z innymi niedawnymi propozycjami dotyczącymi wzmocnienia wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z myślą o przygotowaniu gruntu pod dalsze ambitne decyzje w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, podjęte na posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych i Obrony w listopadzie 2016 r. oraz na posiedzeniu Rady Europejskiej w grudniu 2016 r., w tym:

- utworzenie stałej cywilno-wojskowej kwatery głównej, w ramach której równie ważne byłyby zdolności do planowania i prowadzenia operacji wojskowych, jak i zdolności do planowania i prowadzenia operacji cywilnych i która usprawniłaby planowanie strategiczne i operacyjne w obrębie całego cyklu planowania, a także umożliwiła zacieśnienie współpracy cywilno-wojskowej i podniesienie zdolności UE w zakresie szybkiego reagowania na kryzysy;
- wzmocnienie instrumentów umożliwiających UE szybkie reagowanie, zwłaszcza poprzez dalsze zwiększanie możliwości wykorzystania grup bojowych, wdrożenie art. 44 oraz wzmocnienie i szersze wykorzystanie Korpusu Europejskiego na potrzeby misji i operacji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;
- rozszerzenie wspólnego finansowania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, w tym również w wyniku pilnego i dogłębego przeglądu mechanizmu ATHENA, co obejmowałoby oświadczenie w sprawie grup bojowych i jest konieczne, aby misje UE mogły być finansowane ze środków wspólnych, a nie przez poszczególne uczestniczące państwa członkowskie, dzięki czemu usunięto by potencjalną przeszkodę utrudniającą państwom członkowskim delegowanie swoich wojsk;
- utworzenie formacji „Obrona” w Radzie;

21. zachęca do przeglądu podejścia UE do cywilnych misji w ramach WPBiO, poczynając od charakteru interwencji, po ich cele i osoby, które biorą w nich udział, aby zapewnić odpowiednie opracowanie, wdrożenie i wsparcie tych misji; z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w ramach misji i operacji WPBiO mimo nękających je braków; wzywa do większej elastyczności przepisów finansowych UE, by wesprzeć jej zdolność do reagowania na kryzysy, oraz do wdrożenia obowiązujących postanowień traktatu lizbońskiego; popiera tworzenie funduszy początkowych w celu pilnego finansowania wstępnych etapów operacji wojskowych; uważa, że nowa, skuteczniejsza procedura podejmowania decyzji w sprawie misji wojskowych UE zwiększyłaby sprawność i siłę UE w zakresie reagowania na zagrożenia i kryzysy, przy czym przyznaje, że decyzja o ewentualnym wysłaniu oddziałów na takie misje musi zapadać na szczeblu państw członkowskich;

22. podkreśla, że wszelkie decyzje prowadzące w kierunku europejskiej unii obrony, w tym do szerszej i stałej zorganizowanej współpracy oraz utworzenia wspólnych instrumentów obrony, muszą być podejmowane jednomyślnie przez państwa członkowskie UE;

23. ubolewa, że kompleksowe zadania będące wynikiem postanowień Rady do Spraw Zagranicznych z listopada 2013 r., a także postanowień Rady Europejskiej z 2013 i 2015 r. nie zostały jeszcze w pełni zrealizowane przez Komisję, ESDZ, Europejską Agencję Obrony ani państwa członkowskie; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel oraz komisarz ds. rynku wewnętrznego, przemysłu, przedsiębiorczości i MŚP do przedłożenia Parlamentowi oceny wdrożenia poprzednich decyzji przed zaproponowaniem nowych zadań; zachęca do przyspieszenia prac podejmowanych w związku z europejskim planem działań w sektorze obrony oraz wysiłków Komisji mających na celu doprowadzenie do jak najściślejszej współpracy w dziedzinie obrony, w tym za pośrednictwem środków motywacyjnych w dziedzinach takich jak rynek wewnętrzny, zamówienia publiczne, badania naukowe, transport, przestrzeń kosmiczna oraz polityka cybernetyczna,

Środa, 14 grudnia 2016 r.

energetyczna i przemysłowa; zwraca uwagę na propozycję prezydenta Francji dotyczącą europejskiego funduszu na rzecz bezpieczeństwa i obrony oraz popiera prace nad nowymi i innowacyjnymi koncepcjami finansowymi i inwestycyjnymi, w tym również z udziałem Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego;

24. zauważa, że ponieważ państwa członkowskie mają problemy z utrzymaniem szerokiego zakresu pełnych zdolności operacyjnych w dziedzinie obrony, istnieje potrzeba lepszej koordynacji i bardziej przejrzystych zasad wyboru zdolności, które należy utrzymać, tak aby państwa członkowskie mogły specjalizować się w określonych zdolnościach; podkreśla praktyczne i finansowe korzyści dalszej integracji europejskich zdolności obronnych oraz zwraca uwagę na różne podejmowane w tym celu inicjatywy, którym należałoby zapewnić szersze ramy, aby stworzyć inteligentny plan działania; popiera propozycje dotyczące europejskiego semestru w dziedzinie obrony i apeluje do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel o przedstawienie w tym celu konkretnych wniosków; jest zdania, że interoperacyjność jest kluczem do większej kompatybilności i integralności sił państw członkowskich; zachęca państwa członkowskie do poszukiwania nowych możliwości wspólnych zakupów, konserwacji i utrzymania sił zbrojnych i zasobów materiałowych;

25. pochwała rolę Europejskiej Agencji Obrony we wspieraniu i koordynowaniu rozwoju zdolności, a także apeluje o jej wzmocnienie, zwłaszcza poprzez podniesienie przyznawanych jej środków budżetowych; domaga się finansowania kosztów personelu i kosztów bieżących agencji z budżetu Unii; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel oraz państwa członkowskie do przeglądu organizacji, procedur i dotychczasowych działań Europejskiej Agencji Obrony;

26. przypomina, że Europa musi dysponować konkurencyjnym i innowacyjnym zapleczem przemysłowo-technologicznym umożliwiającym rozwijanie i zapewnianie wymaganych zdolności; przypomina, że zintegrowany rynek obronny i konsolidacja europejskiego przemysłu obronnego to warunki, jakie należy bezwzględnie spełnić, aby uzyskać korzyści skali i poprawić skuteczność;

27. z zadowoleniem przyjmuje wniosek przewodniczącego Junckera o utworzenie Europejskiego Funduszu Obronnego w celu zintensyfikowania badań i zwiększenia innowacyjności; wyraża zadowolenie, że trwają prace nad ustanowieniem działania przygotowawczego w dziedzinie badań nad obronnością, w następstwie którego w następnych wieloletnich ramach finansowych powinien powstać znaczący specjalny europejski program badań w dziedzinie obronności, finansowany przez UE i obejmujący również dodatkowe środki finansowe pochodzące od państw członkowskich;

28. apeluje o aktywniejszą rolę UE w dziedzinie rozbrojenia, nieprolifracji i kontroli zbrojeń; apeluje do Rady o umożliwienie wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel odgrywania aktywniejszej roli w zakresie skutecznego rozwiązywania konfliktów i budowania pokoju;

29. przypomina, że globalna strategia UE zawiera wezwanie do inwestowania w zapobieganie konfliktom, lecz w rzeczywistości zarówno Komisja, jak i Rada zaproponowały daleko idące cięcia w budżecie przeznaczonym w 2017 r. na jedyny instrument UE, którego celem jest zapobieganie konfliktom (instrument na rzecz przyczyniania się do stabilności i pokoju); podkreśla, że należy zdwoić wysiłki w dziedzinie zapobiegania konfliktom, mediacji i pojednania ze względu na liczne wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, jakie istnieją w sąsiedztwie Europy i na innych obszarach;

30. dostrzega coraz większą współzależność między bezpieczeństwem wewnętrznym a zewnętrznym i jest zdania, że obecne wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa wymagają dogłębnej krytycznej analizy naszych strategii politycznych w tejże dziedzinie z myślą o opracowaniu spójnej i ujednoliconej strategii politycznej obejmującej zarówno wymiar wewnętrzny, jak i zewnętrzny, w tym takie aspekty jak przeciwdziałanie terroryzmowi, bezpieczeństwo cybernetyczne i energetyczne, zagrożenia hybrydowe, strategiczna komunikacja i infrastruktura krytyczna; wzywa służby bezpieczeństwa państw członkowskich do zacieśnienia współpracy i usprawnienia koordynacji, do intensywniejszej wymiany danych wywiadowczych i informacji oraz apeluje do wszystkich państw członkowskich o wypełnienie zobowiązania prawnego do wymiany informacji wywiadowczych z Europolem i Eurojustem w walce przeciwko terroryzmowi i przestępczości zorganizowanej; wzywa UE do dalszego zacieśniania współpracy oraz do wymiany danych wywiadowczych z krajami trzecimi w walce z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną przy jednoczesnym poszanowaniu międzynarodowego prawa humanitarnego oraz międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka; pochwała powołanie Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej;

31. z zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację o współpracy między NATO a UE przyjętą podczas szczytu w Warszawie; w pełni popiera pogłębioną współpracę między NATO a UE w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego, migracji, strategicznej komunikacji i reagowania na zagrożenia hybrydowe; zwraca się do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel o przedstawienie do końca 2016 r. konkretnych propozycji działań następczych w związku ze wspólną deklaracją z Warszawy; wyraża przekonanie, że NATO ma kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa zbiorowego w Europie, ale jednocześnie uważa, że UE powinna utrzymywać odpowiednie zdolności reagowania; przypomina, że silniejsze NATO i silniejsza UE wzajemnie się wzmacniają i uzupełniają; z zadowoleniem przyjmuje zawarte w globalnej strategii UE zobowiązanie wobec NATO jako fundamentu zbiorowego bezpieczeństwa w Europie; podkreśla, że UE powinna jak

Środa, 14 grudnia 2016 r.

najlepiej wykorzystywać dostępne zasoby w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności oraz unikać ewentualnego powielania działań; ponadto uważa, że UE i jej państwa członkowskie powinny ściślej współpracować z NATO, tak aby jego inicjatywa w zakresie inteligentnej obrony oraz inicjatywa UE dotycząca wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zasobów wojskowych uzupełniały się i wzajemnie wzmacniały;

32. podkreśla, że bezpieczeństwo państw członkowskich UE jest niepodzielne oraz że zgodnie z art. 42 ust. 7 TUE wszystkie państwa członkowskie muszą mieć zapewniony taki sam poziom bezpieczeństwa i dlatego powinny w równym stopniu, proporcjonalnie do swojego udziału, zapewniać bezpieczeństwo UE i w nim uczestniczyć, a także są obowiązane wypełniać podjęte zobowiązania; zauważa ponadto, że artykuł ten stanowi również, iż nie ma to wpływu na szczególny charakter polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych państw członkowskich;

33. dostrzega potrzebę poszukiwania kreatywnych rozwiązań w zakresie współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem w dziedzinie WPZiB/WPBiO;

34. uważa, że decydujące znaczenie ma wzmocnienie europejskiej architektury bezpieczeństwa, której podstawą jest akt końcowy z Helsinek z 1975 r. z jego czterema filarami i która doznała poważnych szkód z powodu nielegalnej interwencji wojskowej Rosji na Krymie i we wschodniej Ukrainie;

35. stoi na stanowisku, że pora określić nową, bardziej realistyczną strategię dotyczącą stosunków UE z Rosją w oparciu o wiarygodne środki odstraszające, ale i dialog w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, takich jak przeciwdziałanie terroryzmowi, nieprolifercja i handel; podkreśla jednocześnie znaczenie zaangażowania się w większym stopniu we współpracę z rosyjskim społeczeństwem obywatelskim i wspieranie go, tak aby wzmocnić podstawę długofalowych stosunków UE–Rosja; podkreśla, że sankcje były potrzebne jako środek reagowania oraz okazały się skutecznym środkiem powstrzymującym Rosję od dalszej agresji na Ukrainie; przypomina, że zawieszenie rzeczonych sankcji zależy od pełnego wdrożenia porozumień mińskich; w pełni popiera nałożenie przez UE środków ograniczających skierowanych przeciwko osobom i podmiotom w Rosji w odpowiedzi na nielegalną aneksję Krymu i celową destabilizację Ukrainy i domaga się, aby UE nie rezygnowała z opcji stopniowego wprowadzenia dalszych sankcji, zwłaszcza w stosunku do zaawansowanych technologicznie produktów w sektorze naftowym i gazowym, w branży IT i w sektorze zbrojeniowym, jeżeli Rosja w dalszym ciągu będzie naruszać prawo międzynarodowe; uważa, że poprawa wzajemnych stosunków leży we wspólnym interesie UE i Rosji, pod warunkiem że stosowane będzie prawo międzynarodowe;

36. wzywa państwa członkowskie UE i społeczność międzynarodową, aby mówiły jednym głosem, wysyłając jasny sygnał rządowi rosyjskiemu, że jego działania pociągną za sobą koszty i będą miały konsekwencje; ponadto domaga się deeskalacji obecnego kryzysu i nalega, by UE i jej państwa członkowskie współpracowały z partnerami międzynarodowymi, aby wywrzeć naciski dyplomatyczne, polityczne i gospodarcze na rząd Rosji w celu zakończenia rosyjskiej agresji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje decyzje podjęte na szczycie NATO w Warszawie; podkreśla swoje zaangażowanie na rzecz jedności, suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy; podkreśla nieważność wyborów przeprowadzonych na okupowanych obszarach Krymu;

37. uważa, że ważne jest znalezienie sposobów na powstrzymanie eskalacji obecnych napięć oraz podjęcie konstruktywnego dialogu z Rosją, aby określić środki mające na celu ograniczenie ryzyka niebezpiecznych nieporozumień i błędnych ocen; podkreśla znaczenie większej wzajemnej przejrzystości działań wojskowych, aby uniknąć incydentów w powietrzu i na morzu z udziałem Rosji, a także potrzebę opracowania wspólnych standardów reagowania na ewentualne wypadki bądź incydenty; uznaje nieuzgodnione loty wojskowe bez włączonych transponderów za poważne zagrożenie dla lotnictwa cywilnego i uznaje za konieczne opracowanie środków jak najwcześniejszego wykrywania takich lotów, a także znalezienie międzynarodowych rozwiązań, aby położyć kres takim zagrożeniom dla bezpieczeństwa; uważa ponadto, że współpraca z Rosją w sprawie niedawnego porozumienia jądrowego z Iranem daje nadzieję na poprawę stosunków w innych dziedzinach, w tym stosunków z NATO, w celu złagodzenia napięć, np. w regionie Morza Bałtyckiego, w Syrii i na Ukrainie;

38. wzywa UE do zacieśnienia współpracy z krajami Partnerstwa Wschodniego, aby wzmocnić ich instytucje demokratyczne, odporność i niezależność, w tym poprzez rozpoczęcie ambitnych pełnoprawnych misji w ramach WPBiO mających na celu poprawę bezpieczeństwa i większą stabilność; apeluje do UE o odgrywanie aktywniejszej roli w zakresie skutecznego rozwiązywania konfliktów i budowania pokoju; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia pomocy dla Ukrainy, w tym również pomocy obejmującej odpowiednie systemy obronne, w celu powstrzymania eskalacji militarnej we wschodniej Ukrainie, do przekształcenia grupy zadaniowej UE ds. komunikacji strategicznej z krajami wschodnimi (StratCom) w stałą strukturę UE oraz do przeznaczenia odpowiednich zasobów finansowych i ludzkich z myślą o jej lepszym funkcjonowaniu; ponadto wspiera unijne aspiracje tych krajów i program reform w dziedzinach takich jak praworządność, gospodarka, administracja publiczna, walka z korupcją i ochrona mniejszości;

Środa, 14 grudnia 2016 r.

39. przypomina zobowiązanie UE wobec jej partnerów w sąsiedztwie oraz jej zaangażowanie na rzecz wspierania reform społecznych i politycznych, umacniania praworządności, ochrony praw człowieka oraz sprzyjania rozwojowi gospodarczemu, jako że są to najlepsze sposoby umacniania porządku międzynarodowego i zapewnienia stabilności w jej sąsiedztwie; uznaje, że polityka UE nie może opierać się na uniwersalnym podejściu, w związku z czym musi wykazywać się większą elastycznością oraz umożliwiać reagowanie na zmiany sytuacji we wschodnim i południowym sąsiedztwie; stwierdza, że zmieniony europejski instrument sąsiedztwa nie spełnił oczekiwań, w szczególności w odniesieniu do zasady „więcej za więcej”; zachęca do rozważenia polityki według zasady „mniej za mniej” w odniesieniu do państw, w których następuje regres w dziedzinie sprawowania rządów, demokracji i praw człowieka;

40. podkreśla, że w strategicznie pojmowanym interesie UE leży pogłębienie stosunków ze Stanami Zjednoczonymi i Kanadą, choć jednocześnie UE powinna zacieśnić stosunki z Ameryką Środkową i Południową, nie tylko w celu wzmocnienia partnerstwa między obydwoma regionami, ale także by wspólnie podejmować największe globalne wyzwania; uznaje, że UE jest zdecydowanie najważniejszym partnerem gospodarczym Stanów Zjednoczonych, a jednocześnie UE i Stany Zjednoczone są najważniejszymi międzynarodowymi sojusznikami, zarówno w stosunkach dwustronnych, jak i w ramach NATO, a także w obszarach takich jak porozumienie jądrowe z Iranem, Syria i Ukraina; zachęca UE i jej państwa członkowskie do kontynuacji tych stosunków po listopadowych wyborach prezydenckich 2016 r. w USA w oparciu o wspólne wartości;

Budowanie odporności i inwestowanie w prawdziwie kompleksowe podejście oparte na rozwoju, wspieraniu i umacnianiu

41. podkreśla, że najważniejszym celem działań podejmowanych obecnie w Europie musi być zagwarantowanie pokoju i stabilności na naszym kontynencie, w naszym sąsiedztwie i w Afryce; uznaje, że nie można osiągnąć celów zrównoważonego rozwoju bez bezpieczeństwa oraz że zrównoważony rozwój jest warunkiem bezpieczeństwa, stabilności, sprawiedliwości społecznej i demokracji; uważa, że należy zająć się podstawowymi przyczynami braku stabilności oraz wymuszonej i nielegalnej migracji, takimi jak ubóstwo, brak perspektyw gospodarczych, konflikty zbrojne, złe rządy, zmiana klimatu, łamanie praw człowieka, nierówność i polityka handlowa, która nie stawia czoła tym wyzwaniom; uważa, że bezpieczeństwo, rozwój gospodarczy i społeczny oraz handel to elementy tej samej kompleksowej strategii i muszą one być zgodne z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju, określoną w art. 208 traktatu z Lizbony; apeluje o podjęcie działań na szczeblu europejskim i międzynarodowym (ONZ/G20) wymierzonych przeciwko nielegalnym transferom środków finansowych z Afryki;

42. podkreśla, że UE musi zwracać szczególną uwagę na kwestię poprawy warunków życia w krajach z nią sąsiadujących i wykorzystać w tym celu wszelkie dostępne instrumenty polityczne, w tym handel, pomoc rozwojową, politykę ochrony środowiska, dyplomację i zdolności w zakresie zarządzania kryzysowego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje nowe partnerstwo UE w zakresie migracji i plan inwestycji zewnętrznych, a także zwraca się o włączenie go w proces stosowania tych instrumentów; podkreśla potrzebę opracowania nowego podejścia do Afryki w oparciu o wartości i zasady UE, w ramach którego poprawie uległyby możliwości w zakresie handlu, inwestycji, dostępu do energii i w zakresie wzrostu gospodarczego, a także możliwe byłoby wspieranie krajów afrykańskich w dziedzinie tworzenia demokratycznych, przejrzystych i skutecznie działających instytucji oraz środków mających na celu łagodzenie skutków zmian klimatu; jest przekonany, że UE powinna dokonać przeglądu swojej polityki rozwojowej i handlowej, aby była ona zgodna z naszymi wartościami i pomocna w realizacji tych celów; apeluje do UE, a w szczególności do państw członkowskich, o przeciwdziałanie nielegalnym transferom środków finansowych i o znaczne podwyższenie zobowiązań finansowych na rzecz tego regionu, w tym również za pośrednictwem funduszu powierniczego dla Afryki, planu inwestycji zewnętrznych i Europejskiego Funduszu Rozwoju; podkreśla ważną rolę UE w osiągnięciu celów programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; uważa, że sektor prywatny mógłby odgrywać ważną rolę w rozwoju, jeżeli będzie działał w prawnie wiążących ramach określających obowiązki przedsiębiorstw w zakresie przestrzegania praw społecznych, środowiskowych oraz praw człowieka;

43. dostrzega, że świadczenie przez UE pomocy ofiarom katastrof, uchodźcom i innym potrzebującym przyniosło niejednoznaczne wyniki;

44. podkreśla również potrzebę nasilenia walki z pierwotnymi przyczynami terroryzmu i radykalizmu, które to zjawiska dotyczą głównie Afryki Zachodniej, Sahelu, Rogu Afryki i Bliskiego Wschodu, ale i Europa stała się celem na niespotykaną wcześniej skalę; wzywa UE do podjęcia wspólnie ze Stanami Zjednoczonymi i innymi międzynarodowymi sojusznikami wysiłków dyplomatycznych mających na celu przekonanie partnerów w tym regionie, takich jak Turcja, Arabia Saudyjska i Iran, do wspólnej, opartej na podstawach prawnych strategii z myślą o stawieniu czoła temu globalnemu wyzwaniu; ponadto zachęca, by współpracowano i koordynowano działania z innymi krajami w tej walce, a także wzywa podmioty państwowe i niepaństwowe w regionie do powstrzymania się od podsycania napięć etnicznych i wyznaniowych; wyraża głębokie zaniepokojenie poważnymi naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka w Jemenie, w tym bombardowaniem uczestników pogrzebu w Sanie w dniu 8 października 2016 r.; domaga się pilnego

Środa, 14 grudnia 2016 r.

niezależnego międzynarodowego dochodzenia w tej sprawie oraz w związku z innymi naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wstrzymania wszelkiej współpracy w Jemenie do czasu zbadania tych naruszeń i pociągnięcia winnych do odpowiedzialności; domaga się natychmiastowego zniesienia blokady Jemenu i wzywa wszystkie strony konfliktu do wznowienia dialogu i podjęcia wysiłków na rzecz trwałego zawieszenia broni; podkreśla, że konfliktu nie można rozwiązać środkami militarnymi;

45. wzywa zatem do ustanowienia ram tematycznych, aby zaproponować współpracę między Unią, krajami partnerskimi sąsiadującymi od południa i kluczowymi graczami regionalnymi, zwłaszcza w Afryce, w obszarze wyzwań regionalnych, takich jak bezpieczeństwo, rozwój, energia i zarządzanie przepływem uchodźców; uważa, że odporność naszych sąsiadów byłaby większa, gdyby zorganizowali się oni w ramach współpracy regionalnej umożliwiającej wspólne reagowanie na wyzwania związane m.in. z migracją, terroryzmem i rozwojem; wzywa zatem UE do współpracy z sąsiadami z Maghrebu w celu ożywienia i rozwoju Unii Maghrebu Arabskiego;

46. przypomina, że region Sahelu i inne powiązane z nim obszary geograficzne są regionami priorytetowymi dla zapewnienia bezpieczeństwa w Unii Europejskiej, a także podkreśla niestabilność sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w tym regionie, jak i ewentualne konsekwencje obecnego chaosu; zwraca się do UE, by podjęła starania na rzecz zacieśnienia współpracy z krajami Afryki Północnej i Sahelu w walce przeciwko nasilającej się działalności terrorystycznej w regionie Sahelu i Sahary; podkreśla, że bardzo trudne warunki życia w niektórych miejscach mogą skłaniać część ludności do wyboru alternatywy w postaci terroryzmu islamskiego; zachęca do opracowania spójnej, solidnej strategii dla regionu Sahelu mającej na celu poprawę sprawowania rządów, a także zapewnienie odpowiedzialności i legalności instytucji państwowych i regionalnych, zwiększenie bezpieczeństwa, walkę z radykalizacją, handlem ludźmi, bronią i narkotykami oraz wzmocnienie polityki gospodarczej i polityki na rzecz rozwoju; jest przekonany, że zwiększenie zdolności organizacji na szczeblu regionalnym i niższym niż regionalny, w szczególności w Afryce, ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania konfliktom, rozwiązywania konfliktów i współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa; podkreśla, że UE musi znaleźć rzeczywistą odpowiedź na tę sytuację w zakresie bezpieczeństwa, nie tylko pod względem gospodarczym, ale także politycznym i militarnym;

47. podkreśla, jak ważne jest znalezienie trwałego rozwiązania konfliktu w Syrii zgodnie z procesem przejściowym określonym w komunikacie genewskim i rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254 (2015); popiera wysiłki ONZ mające na celu ułatwienie negocjacji między stronami konfliktu w Syrii w sprawie porozumienia politycznego obejmującego wszystkich zainteresowanych; zwraca się do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawicielki o pilne przygotowanie europejskiej strategii w odniesieniu do Syrii; wyraża przekonanie, że negocjacje dwustronne między Rosją a Stanami Zjednoczonymi nie wystarczą, aby znaleźć trwałe rozwiązanie kryzysu w Syrii; wzywa UE do porzucenia stanowiska polegającego na niepodjęciu działań dyplomatycznych oraz do wywarcia presji na najważniejsze podmioty, takie jak Iran, Arabia Saudyjska, Turcja, Katar i Rosja, aby skłonić je do konstruktywnych działań i powstrzymania się od kroków przyczyniających się do dalszej eskalacji konfliktu; nadal apeluje do wszystkich członków Rady Bezpieczeństwa ONZ o wypełnienie zobowiązań związanych z kryzysem; przypomina powtarzające się przypadki korzystania przez Rosję i inne państwa z prawa weta w Radzie Bezpieczeństwa ONZ i uważa, że podważa to międzynarodowe wysiłki na rzecz pokoju i rozstrzygnięcia konfliktu w Syrii oraz w regionie; podkreśla, że sankcje należy zastosować wobec wszystkich osób i podmiotów winnych zbrodni przeciwko ludzkości w Syrii; wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z masowymi i powszechnymi naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka przez wszystkie strony konfliktu syryjskiego i podkreśla, jak ważne jest, aby winni ponieśli odpowiedzialność za swoje czyny; ponownie podkreśla swoje wsparcie dla sąsiadów Syrii, przed którymi stoją ogromne wyzwania związane z przyjmowaniem milionów uchodźców; potwierdza swoje pełne poparcie dla niepodległości, integralności terytorialnej i suwerenności Iraku i Syrii, gdzie prawa wszystkich grup etnicznych i religijnych będą w pełni przestrzegane;

48. uznaje rolę Turcji jako ważnego partnera w rozwiązaniu konfliktu w Syrii, w walce przeciwko IS/Daisz w Syrii i Iraku oraz w rozwiązaniu kryzysu migracyjnego; zdecydowanie potępia próbę dokonania wojskowego zamachu stanu wymierzoną przeciwko demokratycznie wybranemu rządowi Turcji; zachęca rząd Turcji do ochrony porządku konstytucyjnego i jednocześnie podkreśla znaczenie przestrzegania praw człowieka, praworządności, wolności słowa oraz niezawisłości władzy sądowniczej i niezależności mediów w następstwie próby zamachu, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami jako członka Rady Europy; podkreśla, że Turcja powinna ściśle współpracować z Radą Europy w trosce o to, aby wszystkie procedury były zgodne z zasadą praworządności; jest zaniepokojony represyjnym charakterem i rozległością czystki rozpoczętej po próbie zamachu stanu, poważnie ograniczającej podstawowe wolności i prawa

Środa, 14 grudnia 2016 r.

człowieka w Turcji; w szczególnym stopniu jest zaniepokojony rosnącą liczbą przypadków nadmiernego używania siły przez policję i złego traktowania zatrzymanych, utrzymującą się bezkarnością za łamanie praw człowieka oraz podważaniem niezależności sądownictwa;

49. podkreśla potrzebę osiągnięcia rozwiązania dwupaństwowego w kwestii konfliktu na Bliskim Wschodzie, opartego na parametrach określonych w konkluzjach Rady z lipca 2014 r., gwarantującego bezpieczeństwo państwu izraelskiemu i istnienie zdolnego do samostanowienia państwa palestyńskiego w granicach z 1967 r. oraz rozstrzygającego wszelkie kwestie związane ze stałym statusem, aby zakończyć ten konflikt; wzywa UE, aby wzięła na siebie odpowiedzialność i stała się rzeczywistym aktywnym uczestnikiem procesu dyplomatycznego i jego moderatorem; wzywa instytucje UE i jej państwa członkowskie do podjęcia pilnych kroków na rzecz uchronienia wykonalności rozwiązania dwupaństwowego oraz na rzecz stworzenia pozytywnej dynamiki sprzyjającej prawdziwym negocjacom pokojowym; wzywa władze Izraela do natychmiastowego wstrzymania swej polityki osadnictwa i cofnięcia jej skutków; podkreśla, że poszanowanie międzynarodowych praw człowieka przez wszystkie strony i niezależnie od okoliczności stanowi konieczny warunek wstępny dla osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego pokoju; podkreśla znaczenie spójności polityki UE w sytuacjach związanych z okupacją lub aneksją terytorium;

50. uważa, że zwalczanie przemytu ludzi jest możliwe tylko we współpracy z krajami po drugiej stronie Morza Śródziemnego i z Afryką jako kontynentem w oparciu o poszanowanie praw człowieka oraz jest w związku z tym zdania, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny współpracować z międzynarodowymi partnerami w celu zajęcia się czynnikami wywołującymi migrację;

51. zdecydowanie popiera wzmocnienie obowiązku ochronnego jako istotnej nadrzędnej zasady w działaniach UE i państw członkowskich, które dotyczą wszelkich form konfliktów, a także praw człowieka i rozwoju;

Siła europejskiej dyplomacji – wiedza, zaangażowanie i wpływy

52. podkreśla ogromny potencjał UE jako potęgi dyplomatycznej, czego podstawą jest szeroki zakres instrumentów, jakimi dysponujemy, a także nasza siła normatywna w dziedzinie demokracji, wolności i praw człowieka; podkreśla w tym kontekście kluczową rolę koordynacji działań wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, ESDZ i delegatur UE w państwach trzecich;

53. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na zapobieganie konfliktom poprzez przeciwdziałanie podstawowym przyczynom niestabilności i zapewnienie ludziom bezpieczeństwa; uznaje, że wczesne działania zapobiegawcze w obliczu długoterminowych zagrożeń konfliktem zbrojnym są skuteczniejsze, mniej czasochłonne i mniej kosztowne niż operacje pokojowe; apeluje do UE o objęcie przywództwa politycznego w dziedzinie dyplomacji zapobiegawczej i mediacji w konfliktach; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym rolę unijnego systemu wczesnego ostrzegania o konfliktach, zespołu wsparcia mediacji ESDZ i Europejskiego Instytutu Pokoju; wzywa do dalszego rozwoju unijnych zdolności w dziedzinie zapobiegania konfliktom i mediacji; podkreśla, że uczestnictwo kobiet w rozmowach dotyczących rozwiązywania konfliktów ma zasadnicze znaczenie dla propagowania praw i aktywności kobiet, co stanowi pierwszy krok do ich pełnego włączenia w przyszłe procesy transformacji; apeluje do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel i do Komisji o zwiększenie zasobów finansowych i administracyjnych przeznaczonych na mediację, dialog, pojednanie i reagowanie w sytuacjach kryzysowych; wzywa państwa członkowskie do ścisłego przestrzegania norm ustanowionych na mocy wspólnego stanowiska UE w sprawie wywozu broni i zaprzestania handlu bronią z państwami trzecimi, które nie spełniają wymienionych kryteriów; domaga się, aby UE rozwinęła dialog polityczny i zacieśniła współpracę w dziedzinie rozbrojenia, nieprolifracji i kontroli zbrojeń;

54. zdecydowanie zachęca do dalszych negocjacji w sprawie ponownego zjednoczenia Cypru w celu osiągnięcia szybkiego i pomyślnego ich zakończenia;

55. uważa, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie muszą opracować skuteczną politykę zagraniczną, bezpieczeństwa i obrony, w ramach której respektowane będą interesy narodowe, a jednocześnie podejmowana będzie współpraca z partnerami międzynarodowymi, ONZ, organizacjami pozarządowymi, obrońcami praw człowieka i innymi podmiotami w zakresie wspólnych problemów oraz z myślą o dążeniu do pokoju, dobrobytu i stabilności na całym świecie; podkreśla potrzebę ścisłej współpracy z innymi mocarstwami globalnymi i regionalnymi w zakresie globalnych zagrożeń i wyzwań; podkreśla w szczególności decydujące znaczenie stosunków transatlantyckich, których podstawą są wspólne interesy i wartości; zauważa, że odnowienie partnerstwa strategicznego z myślą o przekształceniu go w skuteczny instrument polityki zagranicznej powinno być priorytetem dla UE;

Środa, 14 grudnia 2016 r.

56. jest zdania, że UE powinna rozszerzyć i zintensyfikować wysiłki dyplomatyczne w Azji, w tym również w ramach ASEAN, aby przyczynić się do poprawy stabilności i bezpieczeństwa na obszarach ogarniętych konfliktami, gdzie dochodzi do wznowienia napięć, oraz współpracować w tym celu z partnerami w regionie i stać na straży prawa międzynarodowego, w tym również na Morzu Południowochińskim i Oceanie Indyjskim, a także by rozwiązywać problemy związane z ochroną praw człowieka i praworządnością; zauważa, że UE w dalszym ciągu powinna wspierać rozwój pokojowych stosunków między Chinami a ich sąsiadami w regionie Morza Południowochińskiego, w tym również z Wietnamem, Tajwanem i Filipinami, a to w ramach konstruktywnych mechanizmów dwustronnych i integracyjnych mechanizmów wielostronnych; uważa, że nie można wzmocnić i odnowić struktur ładu międzynarodowego bez zaangażowania Azji, a w szczególności Chin; podkreśla, że w świetle globalnych ambicji Chin stosunki między UE a Chinami muszą wykraczać poza więzi gospodarcze, być bardziej kompleksowe i uwzględniać rolę Chin w ONZ, ich wpływ na konflikty regionalne w krajach sąsiedzkich oraz wkład Chin w eliminację zagrożeń globalnych;

57. wzywa Unię Europejską, aby nie wycofywała się zupełnie ze stref, które mają obecnie mniejsze znaczenie strategiczne, ale mogą stać się ważne w przyszłości, zarówno pod względem gospodarczym, jak i ludzkim czy wojskowym, takich jak Azja Środkowa, Afryka Subsaharyjska lub Arktyka, i które są przedmiotem szczególnej uwagi innych mocarstw światowych;

58. przypomina, jak doniosłe jest znaczenie Europy jako siły normatywnej i apeluje o dalsze umacnianie dyplomacji UE w dziedzinie kultury i nauki, aby przenosić europejskie atuty i wartości poza nasze granice i tam je promować; zwraca również uwagę na siłę dyplomacji gospodarczej, m.in. sankcji jako narzędzia służącego realizacji strategii UE;

59. podkreśla rolę dyplomacji parlamentarnej w zacieśnianiu współpracy politycznej z partnerami UE;

60. podkreśla potrzebę wzmocnienia roli parlamentów narodowych w procesie wdrażania wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym również w ramach intensywnej współpracy między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w kwestiach dotyczących polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa UE;

61. podkreśla rolę, jaką odgrywają podmioty niepaństwowe oraz organizacje społeczeństwa obywatelskiego jako podmioty dyplomacji i kluczowi partnerzy UE, a także podkreśla znaczenie, jakie ma dla nich pomoc i zaangażowanie UE;

62. podkreśla potrzebę przyspieszenia konsolidacji europejskiej służby dyplomatycznej zdolnej do pełnienia wszystkich funkcji, a w szczególności poszerzenia jej wiedzy specjalistycznej, a także wzmocnienia zdolności w zakresie planowania polityki strategicznej i opracowywania prognoz oraz w dziedzinie rozpoznania wywiadowczego; uważa, że na obszarach objętych kryzysem przedstawicielstwa ESDZ powinny też pełnić rolę konsularną w celu udzielania pomocy obywatelom UE; obstaje przy stanowisku, że w ESDZ potrzebna jest uczciwa równowaga między dyplomatami oddelegowanymi z państw członkowskich a urzędnikami UE, w tym również na stanowiskach kierowniczych;

63. podkreśla, że środki finansowe przeznaczane na działania zewnętrzne UE są niewspółmierne do wyzwań, z jakimi mamy do czynienia; w związku z tym apeluje o znaczne podwyższenie – w kontekście zbliżającego się przeglądu śródkresowego – zasobów dostępnych w dziale IV wieloletnich ram finansowych;

64. apeluje o wyższy stopień rozliczalności i przejrzystości, zwłaszcza w kontekście negocjacji w sprawie umów międzynarodowych;

65. wyraża głębokie ubolewanie z powodu ograniczonego budżetu w wysokości ok. 320 mln EUR (0,2 % budżetu UE) przeznaczanego na WPZiB UE oraz apeluje o lepsze zarządzanie przepływami finansowymi w celu wykonania tego budżetu; podkreśla, że środki budżetowe wyasygnowane na 2016 r. pozostają na tym samym poziomie co w 2015 r. oraz że dzięki dodatkowym kwotom – 5 mln EUR w środkach bezpieczeństwa zatwierdzonych dla misji EUCAP Sahel Mali oraz 10 mln EUR dla EUBAM Libia – margines dostępny na koniec marca 2016 r. wynosił 170 mln EUR; wyraża zaniepokojenie z powodu niedoboru zasobów dostępnych na pokrycie zobowiązań, które trzeba będzie zrealizować w 2016 r., przy budżecie dodatkowym w wysokości 169 mln EUR przewidzianym wyłącznie na kontynuowanie misji kończących się w 2016 r.;

66. podkreśla ważną rolę kultury w polityce zewnętrznej UE w odniesieniu do promowania globalnego dialogu oraz wzajemnego zrozumienia i uczenia się; podkreśla, że ukierunkowana polityka kulturalna i edukacyjna może sprzyjać realizacji kluczowych celów unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz przyczynić się do umocnienia demokracji, praworządności oraz ochrony praw człowieka; podkreśla rolę dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego w zwalczaniu ekstremizmu, radykalizacji i marginalizacji; apeluje do Komisji i ESDZ o uwzględnienie dyplomacji kulturalnej i dialogu międzykulturowego w instrumentach polityki zewnętrznej UE oraz w planie działania UE na rzecz rozwoju; wzywa ESDZ i delegatury UE na całym świecie do powołania attaché kulturalnego w każdym przedstawicielstwie UE w partnerskich państwach trzecich; ponadto podkreśla kluczową rolę edukacji w promowaniu kompetencji obywatelskich i międzykultu-

Środa, 14 grudnia 2016 r.

rowych, a także w tworzeniu lepszych perspektyw gospodarczych i poprawie zdrowia; popiera bieżące wysiłki Komisji na rzecz wzmocnienia roli współpracy naukowej i badawczej jako narzędzia „miękkiej siły” w europejskich stosunkach zewnętrznych; podkreśla, że wymiana naukowa może przyczynić się do budowania koalicji i rozwiązywania konfliktów, szczególnie w stosunkach z krajami sąsiadującymi z UE;

o

o o

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie oraz Komisji.
